

Arrest

**nr. 86 181 van 23 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie van 6 februari 2012 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november vroeg verzoekster samen met haar kinderen asiel aan in België.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de Belgische asielinstanties op 6 december 2011 een verzoek tot overname hebben gericht aan de Italiaanse autoriteiten, op grond van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Verzoekster zou later, ingevolge een tacit agreement, dan ook het voorwerp uitmaken van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en waarbij zij het bevel heeft gekregen om zich aan te melden bij de bevoegde Italiaanse instanties. Deze laatste beslissing werd

door verzoekster aangevochten middels een beroep tot nietigverklaring, bij de Raad gekend onder het nummer 91 532.

Op 28 december 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot regularisatie om medische redenen. Deze aanvraag werd na een onderzoek van de aandoeningen van verzoekster en de behandelingsmogelijkheden in Italië, op 6 februari 2012 ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*V., R. (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)
+kinderen
D., S. geboren te (...) op (...)
D., V. geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor V., R.. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 31.01.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van terugname, Italië."

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, Italië.

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Italië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel voert zij aan wat volgt:

“Doordat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoekster tot tijdelijke verblijfsverlenging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard;

Terwijl overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de in België verblijvende vreemdelingen die beschikt voer een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde;

Dat verzoekster ernstig ziek is, zoals blijkt uit het medisch getuigschrift die werd voorgelegd in het kader van de aanvraag artikel 9ter; dat verzoekster in haar land van herkomst geen toegang heeft tot de nodige medicatie en behandeling; dat als verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, dit aldus een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit;

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de medische behandeling en de toegankelijkheid ervan enkel werd onderzocht in het land van terugname, Italië;

Dat aldus artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geschonden wordt;”

2.2. Zoals reeds gesteld, maakt verzoekster ook het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en waarbij zij het bevel heeft gekregen om zich aan te melden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Ter zake is het van belang dat de bescherming, zoals voorzien in de voormelde bepaling wordt gesitueerd in het licht van het door verzoeker geschonden artikel 3 van het EVRM. Uit de bewoordingen van deze bepaling en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt immers het volgende toegelicht: *“vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.9).*

Ter herinnering: de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming”*. De wetgever heeft bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen: subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade, reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet echter geen

afbreuk aan de analoge betekenis van de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet met de begrippen uit artikel 3 van het EVRM en de interpretaties hiervan in de rechtspraak van het EHRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Zoals reeds gesteld strekt de voormelde beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ertoe verzoekster over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten. Ingevolge deze beslissing moet Italië worden beschouwd als het land van bestemming in de voormelde zin en het land waar verzoekster zal verblijven, in afwachting van de beoordeling van haar asielaanvraag. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gezien de hiervoor vermelde rechtspraak toont verzoekster niet aan dat artikel 9ter van deze wet werd geschonden, nu Italië het land is waarnaar verzoekster wordt verwijderd en haar beroep tegen de voormelde bijlage 26^{quater} door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet wordt ingewilligd.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS